

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. Claudius Espencaeus cum Calvino Genevae colloquitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

IV. Idem omnes alii minorum, ut ita dicam, gentium Ministri passim fecerunt, qui vel sua ipsorum auctoritate Geneva prorepentes, vel à solo quam Calvino aut aliis, qui ipsi nullam missionem habebant, missi, docendi in Ecclesia munus sibi sumpserunt, sub illo prætextu, quod domum Dei, totam, si istis credere volumus, conspurcatam ac corruptam, expurgare ac restaurare vellent. Calvino nepe in mentem non venit, Prophetas omnes maxime vigente in populo Dei idololatria, in synagogis camen fuisse versatos (tantum abest ut eas destruere conati fuerint, ut Calvinistæ jam faciunt) uti nec id quod ipse scripserat, scilicet ab Ecclesiæ unitate discedendum non esse, etiamsi aliqua vitia & errores in eam irrepserint; modo fundamentum, quod Iesus Christus est, integrum maneat. Quamdiu enim Ecclesia est, divorcium cum ea facere minime licet, quamvis sive hominum malitia, sive negligentia Pastorum sive Principum conniventia, sive denique temporis longinquitate complures in eam irrepserint abusus. At Calvinus, Donatistarum aliorumque suorum majorum ac prædecessorum exemplo, Ecclesiæ repudium aperte misit; cum illis ipsis distans, sponsam illam Christi non amplius eandem esse quam olim, sed multis novis ac rugis deformem, ac sordibus contaminatam. Hoc est quod Beza in omnibus suis scriptis ad nauseam usque inculcat. Recte tu, mi Theodore. Eodem enim jure uxorem tuam dimittere ac utres suas sibi haberet jubere poterat, postquam scilicet ex Candida illa versibus tuis tam honorifice decantata, anus edentula ac rugosa facta est; postquam narius ille genarum rubor in pallorem abiit, postquam scilicet candidæ illæ fauces nigredine contraxerunt, postquam denique omnis ille formæ decor emarcuit. At Ecclesia nequaquam desinit eadem esse Ecclesia, quæ olim durante primo illo vigore ac pulchritudine fuit; non minus quam sponsa, etiam amissa pristina quam nuptiarum tempore habuit formæ venustate, sponsa tamen atque uxor mariti manet. Sed inquis, Esto: nil tamen prohibet quo minus novum ei ornatum addamus. O egregios ornatores! Credo, ut ornatiores esset Ecclesia, caput ei amputare, ac jugulum ferire voluistis. Boni isti reformatores ejus exemplum imitari mihi videntur, qui quum vicini domum negligenter custodiri videret, eam ipse invasit, ac legitimum dominum eiecit. Aut illius, qui vicini domo ardente, non aquam, sed ligna & oleum ad restringendum scilicet incendium, apportavit. Dicitis vos,

Ecclesiarum Pastores in faciendo officio negligentes fuisse. At cur non eosdem bono vestro exemplo excitatis? Putanda arbor est; non excindenda. Everrenda domus est, non evertenda. Corrigendus homo est, non occidendus. Quis vobis invadendi propria vestra auctoritate Ecclesias jus concessit? Quod si decem aut duodecim Iurisperiti à schola adhuc recentes, Præsides alicujus Curie & Senatores comprehenderent, eisque eiecit, & assumpti Iudicum habitu, tribunal occuparent, causati Iustitiam hætenus eos non uti oportebat exercuisse, vel leges non intelligere: an recte hos fecisse diceris? Si temerarius ille fatuus, qui purpuratis illis Parisiensis Curie, quæ semper ipsius Iustitiæ templum fuit asylum, Patribus impias & sacrilegæ manus injicere ausus est, eorum quos velut in triumphum duxerat, & Bastilianæ arci incluserat, munus usurpare voluisset, an vos Acta ejus & asseclorum tamquam regii & legitimi in regno nostro magistratu approbassetis? Quis vero unquam Prophetæ vel Apostolus sine vocatione Verbû Dei annunciaré, ac Pastoris munus vindicare sibi atque exercere ausus est? Recordamini, Domini Ministri, quæ Deus ejusmodi hominibus apud Prophetam Hieremiã miniteretur, nec dubito quin, si non plane collû obduxerit vestra conscientia, divini iudicii metus animas vestras vehementer sic percussurus.

V. Theologus quidam Gallus Catholicus, Bononia Anno MDXLIIX. in patriam revertens, quum per Genevam iter faceret, atque intellexisset Calvinum Episcopi ibi munus usurpare, hominem adit & de ipsius vocatione privatim sermonem contulit, sed aliud responsum exculperé non potuit quàm id quod olim Donatistas S. Augustino dedisse ferunt; scilicet, moris quidè in Ecclesia fuisse ut Ministri ordinaria quadã via ad munus id vocarentur, sed tum quum Ecclesia esset visibilis, & ad divinæ legis normam instituta; se vero quum nequaquam talem, sed penitus corruptam ac depravatam, immò sine ulla Ecclesiæ formæ invenerint, ministerium suscipere atque ad alios vocare necessario coactos esse. Hæc eadè veterum hæreticorum vox fuit, dicentium, Totum Mundum corruptum, atque omnem sinceræ Christianæ religionis formam esse abolitã; quæ sola apud ipsos sana & integra reperitur. Ergo nullus amplius (inquit Espenæus, cujus singularis doctrina postea tam in sermonibus quam variis disputationibus enituit) nullus ergo, inquit, in orbe amplius fuit Christianus? Ergo Ecclesia id unum egit, ut infernû civibus impleteret? Ergo demum

ante

ante quindecim annos Veritas urbi illuxit: Fateor, inquit Calvinus, semper fuisse fideles, sed variis locis hinc inde dispersos, non tamen sub vera & legitima quæque notas illas retinuerit, Ecclesiæ forma congregatos. Hoc quidem Calvini est effugium, ut & omnium hæreticorum, qui in Ecclesiæ invisibilitate semper sese absconderunt, neque missionem suam ullis miraculis, Mosis, Prophetarum, adeoque ipsius Salvatoris nostri & Apostolorum exemplo probarunt & confirmarunt.

VI. Scio ego in Pictaviensi synodo secunda, Anno M. D. LIX. clanculum apud Beauflæum toparchæ celebrata, quosdam qui cum Ecclesiâ jam divortium fecerant, vehementer schisma detestatos, de redeundo in gratiam cum Ecclesiâ serio cogitasse, inter quos non postremus fuit Abbas Valentia in Pictonibus, nobili Veracorum ortus familia; qui etsi religioso adhuc sive monastico habitu uteretur, Ministri tamen personam sustinebat & agebat. Et hic quidem ut primus ex Archimandritarum seu Abbatum ordine, à Calvino seductus, Ecclesiæ repudiium misit, sic primus etiam schismatis atrocitatem & sensit & publica voce detestatus est. In synodo famosus quidam Advocatus Borderius nomine, unus ex Pictaviensibus Calvini primitiis (de quibus alibi dixi) multis ac vivis rationibus toti cœtui demonstravit, nõ ita temere divortium cum Ecclesiâ faciendum, sed constanter in ea manendum esse. Inter alia sic dicebat: Nos quidem, inquit, turpissimi sacrilegii rei sumus semperque erimus, eo quod sine legitima commissione aut vocatione Ministerii auctoritatem usurpavimus: etiam si religio quæ profitemur ac defendimus, omni errore careat. Metuendum sane est ne Deus nos ut olim Core, Dathan & Abiron, qui sacrificandi muneri se ingererant, horribiliter puniat. Huic etiam Abbates Roanensis & Bonnevalensis, iam dudum à Calvino in rasmam pertracti assentiebantur: sed totum negotium ad Calvinum remissum fuit, qui silentium eis imposuit. Quamvis autem Ministri illi variis argumentis vocationem suam probare & colore aliquo pingere semper conati sint; eis tamen Catholici os rationibus longè efficacissimis occluserunt, ut Rogerio, & Tossano Aurelianensi Ministro. Ministros quosdam dicentes audivi, disputationis hujus Camarinam in ipsorum cœtibus sæpe fuisse motam; atque ibi plerosque confessos esse, quæcunque ad probandam hanc vocationem afferrentur, lycophantias esse ac nugas meras.

At vos, o Ministri, secretiora synodorum vestra-

rum Acta inspicite, earum præcipue quæ an. M. D. LXXI. Mondiderii in Picardia, præside Matthæo Vireto; Ferti ad Jovatum, idemque Blanchii anno M. D. LXXIV. Alisi ad Ourfam anno M. D. LXXV. Luntigii in agro Briensi anno M. D. LXXVI. celebratæ sunt. Quum synodus has audis, prima hæreticorum Consilia audire te puta. Sed o cariosam antiquitatem, quæ vix quadraginta habet annos! Reliquos conventus in Aquitania & Occitania passim habitos omitto. Synodorum, iterum dico, vestrarum Acta inspicite; & in iis vel scholasticos, & quidem imorum subselliorum homines; vel causidicos, qui linguæ suæ volubilitatem in foro juridico vendere populo non poterant; vel etiam sellularios opifices, relictis officinis ac stationibus suis, assumtoque Ministri nomine, cœtui præsidentes, se se non sine pudore intuentes invicem videbitis, conscios quippe sine legitima vocatione animarum curam se suscepisse. Equidem certò mihi constat, complures alterum alteri confessos esse, Romanam Ecclesiam Jesu Christi esse Ecclesiam, ab Apostolis & iis quos illi ad opus hoc vocarunt, institutam, & legitima vocatione ac perpetua successione cõtinuatam, cujus radix & origo sit ipse Jesus Christus: eoque Ecclesiæ hujus Pastores legitimos, esse Apostolorum successores: nec ob vitia & abusus, qui fortè irrepsierint, veræ Ecclesiæ jus perdere potuisse, adeo ut eam deserere planè nefas sit. Constat sane quantopere Antonius Chandæus Sadeel alias dictus, & Capetus, primarii in Gallia Ministri, in questionibus quæ collegæ nonnulli, quibus conscientia aliquid reliquum erat, de legitima sua vocatione proposuerant, exsolvendis defudaverint. Neque enim Ecclesia ullam unquam aliam missionem seu vocationem agnovit, quam eam quæ continua Pastorû successione ab ipso Jesu Christi vocatione, auctoritate ac potestate descendit, ab ipso ut homine, in Apostolos tamquam Episcopos collata, ac deinceps de manu in manû successive sine ulla interruptione per eorundem successores continuata. Ut paucis absolvam, nulla alia in Ecclesia est legitima vocatio, quæ ea quæ facta est ab homine Pastore, qui eam ab alio acceperit ejusdem gradus & qualitatis, cum potestate eam alteri conferendi, ac cõtinuandi. Salvator enim noster potestatem hanc nõ nisi semel originaliter fundavit, & quidem quum adhuc in terris viveret, in persona S. Petri & Apostolorum, qui eam ob causam Fundamenta Ecclesiæ appellati sunt; unà cum facultate eam aliis ipsorum successoribus conferendi, qui porro potesta-